

TIEN JAAR HAAGSE KONTAKTGROEP

Achtentwintig februari negentienhonderddrieënvijftig: aan een tafeltje in een Leids restaurant, midden tussen het late-zaterdagavondpubliek, zitten vier Hage-naars, die zojuist een vergadering van de N.M.V. bezocht hebben en nog maar niet besluiten kunnen, alweer naar huis te gaan. Er wordt wat nagekaart over de aange-hoorde voordrachten, over het gezellige diner, over de interessante demonstraties. Dan stelt iemand terloops de vraag welke stadgenoten er op de vergadering aanwezig waren - hoeveel Hagenaars er überhaupt lid zijn van de N.M.V. . . .? Niemand weet het, niemand kent ze allemaal en zo komt vanzelf de vraag naar voren waarom die specifiek Haagse avonden, zoals er enkele jaren geleden werden georganiseerd en die toen zo'n succes waren, nooit meer gehouden worden. Eigenlijk is er toch niks op tegen om daar opnieuw mee te beginnen, maar dan moet 't zo op poten gezet wor-den, dat niet steeds dezelfde voor gastheer hoeft te fungeren, dat er misschien een klein beetje een officieel tintje aan gegeven kan worden, dat we misschien sa-men een werkgroep kunnen vormen, dat er

Kuiper is de man die er verstand van heeft - hij was de animator van de voor-heen gehouden bijeenkomsten, was er de ziel van, was meestal ook de gastheer - en op Kuiper doen we ook nu weer een beroep. En Kuiper, die niet alleen verenigings-secretaris is, maar ook redacteur van het C.B. en bovendien de man die dit C.B. voor het grootste deel met zijn artikelen vult, die het ten slotte nog uittikt en stencilt ook, Kuiper steekt links en rechts zijn voelhorens uit, vindt de nodige gegadigden, vindt een gastheer en plaatst ten slotte een oproep in het Correspon-dentieblad.

Op 17 april 1953 wordt dan de eerste bijeenkomst gehouden. Er zijn tien deel-nemers, die een overvloed aan materiaal bij zich hebben en de geestdrift is groot. Zo groot, dat afgesproken wordt om in principe iedere eerste en derde vrijdag van de maand bijeen te komen! Dat een dergelijke frequentie te hoog was had een blinde kunnen zien en dat principe hebben we dan ook al gauw laten varen, zodat we - via tal van omwegen - van tweemaal in de maand terecht zijn gekomen op acht of negen keer per jaar. En toen - eind 1954 - voor het eerst de balans werd opgemaakt, bleek dat we in 21 maanden 23 maal waren bijeengekomen en dat die 23 avonden 210 aanwe-zigen hadden geteld - gemiddeld 9,13 per avond.

Van dat eerste begin af is de lijn van dat gemiddelde onverbiddeijk gaan stijgen:

Jaar	Avonden	Deelnemers	Gemiddelde
1953/54	23	210	9,13
1955	12	137	11,42
1956	12	148	12,34
1957	11	130	12,64
1958	6	77	12,84
1959	6	76	12,67
1960	9	117	13,00
1961	8	111	13,88
1962	9	127	14,11

Het lijstje heeft zo wel wat weg van de stand in een of andere biljart-competitie en om de gelijkenis nog treffender te maken kunnen we er nog een hoogste serie aan toevoegen ook: het grootste aantal aanwezigen op één avond. Dat was 19 in 1962, maar het record was al in het jaar daar-voor gevestigd: twintig gelijkgestem-de zielen om een en dezelfde huiska-mertafel verzameld!

Ook een andere vergelijking is leerzaam: in 1953 woonden er in het "Agglomeraat 's-Gravenhage" maar 25

N.M.V.-leden en van die 25 behoorden er 17 tot de min of meer geregelde bezoekers van onze kontaktavonden. Een verhouding dus van 100 : 68. Van die oorspronkelijke 17 waren er eind 1962 nog maar 9 over (4 waren er verhuisd, bij 3 was de interesse geleidelijk aan verdwenen en 1 was overleden), maar er waren 15 nieuwelingen bij-gekomen (waarvan 4 van ver buiten Den Haag), zodat we nu - op een totaal van 42 N.M.V.-ers - rekening moeten houden met een mogelijk aantal bezoekers van maar liefst 24. Een verhouding dus van 100 : 57.

Nu hebben we onder Agglomeraat 's-Gravenhage verstaan: de gemeente van die naam met de aangebouwde gemeenten Voorburg, Rijswijk en Wassenaar, maar het gaat al aardig de kant uit dat ook Wateringen, Monster, Veur, Leidschendam, Voorschoten, Valkenburg en Stompwijk zonder onderbreking in elkaar en in de "moedergemeente" Den Haag zullen overgaan, al zijn we gelukkig nog lang niet toe aan het Utopia der planologen: één ononderbroken huizenzee van Waterweg tot IJ, de Randstad Holland in heel zijn schijnbaar onafwendbare afschrikwekkendheid. En met die mogelijkheden

voor

voor ogen blijkt de toestand dus veel ernstiger dan al die simpele cijfertjes doen vermoeden, want waar moet dit naar toe ? Naar een gemiddelde van 30 in het jaar 2000 met een hoogste serie van 45 ? Terwijl de doorsnee woonkamer in de dan gangbare torenflats inmiddels zo klein geworden is, dat de huisgenoten alleen nog maar bij toerbeurt zittend kunnen eten ?

Want dat is het grote probleem waarmee we al die jaren geworsteld hebben: hoe breng je zo'n menigte iedere keer weer onderdak ? Nu zijn er gelukkig nog leden die een ouderwets huis bewonen en op een of andere manier nog genoeg stoelen bij elkaar weten te scharrelen ook, maar als iedereen eindelijk zit en nog ruimte heeft om zich te bewegen bovendien, dan is er maar één gastvrouw, die op zo'n avond een veertig tot zestig koppen thee en koffie moet schenken en bovendien nog zorgt voor een koekje bij de thee en een snoeperijtje tussendoor ! En die door "dat geklets van al die kerels" niet eens haar geliefde t.v.- of radioprogramma aan kan hebben ! Geen wonder dus dat de animo voor het gastheerschap nooit groot is geweest, dikwijls moest een onderkomen gezocht worden in een verenigingslokaal, in de kantine van een groot kantoor of in 't Schoolmuseum, en toen heeft onze penningmeester tot ons aller opluchting en dankbaarheid de knoop resoluut doorgehakt en eenmaal per maand zowel zijn huiskamer als zijn keuken en provisiekast voor ons opengesteld. Waarmee we in één klap uit de moeilijkheden waren, maar een eresaluut hiervoor zijn vader en dochter Brandhorst meer dan waard !

Ook in het afgelopen jaar heeft hij weer het leeuwendeel van de bijeenkomsten voor zijn rekening genomen: van de negen gehouden kontaktavonden waren er zeven bij hem thuis en twee bij een der andere leden. En op die negen bijeenkomsten waren 21 verschillende leden gezamenlijk 124 maal aanwezig, terwijl bovendien nog driemaal gastvrijheid werd verleend aan een introducé (twee uit Den Haag, waarvan één prompt ook lid werd, en een uit Wageningen). Het maximum aantal deelnemers was 19, het minimum 12.

De behandelde onderwerpen liepen zoals gewoonlijk weer ver uiteen, hadden ook lang niet allemaal betrekking op de malacologie en kunnen voor een groot deel gevoeglijk gerangschikt worden onder het hoofd malacologische bakerpraatjes. Wat niet wegneemt dat daarbij toch veel interessants te beluisteren viel ! Nóg interessanter waren de excursieverslagen, die meestal geïllustreerd werden met monsterkollekties van de gedane vondsten, want de verzameltochten van onze leden strekten zich niet alleen uit tot de Nederlandse slakkengebieden, maar ook tot de Deense kust en het Duitse Rijnland, terwijl bovendien intensief verzameld werd in het Belgische Oligoceen en het Eoceen van Parijs. Vermeldenswaard is ook de behandeling van de geslachten *Halotis*, *Strombus* en *Lambis*, na voorafgaande bespreking van deze groepen met dr. van Regteren Altena in het Leidse museum en, althans voorzover de twee laatstgenoemde geslachten betreft, met ondersteuning van de desbetreffende afleveringen van "Indopacific Mollusca". Ten slotte werd onze belangstelling ook nog gevraagd voor "De schelp in de kerkelijke kunst", over welk onderwerp een van onze leden een korte, met lantaarnplaatjes verlichte voordracht hield.

Met de werkgroepen Amsterdam en Rotterdam werd steeds voeling gehouden, voor het merendeel alleen door uitwisseling van notulen, hoewel ook de mogelijkheid geschapen is, individueel elkaars bijeenkomsten bij te wonen. Voor zover bekend is in het afgelopen jaar van deze mogelijkheid echter geen gebruik gemaakt.

Van de subgroepjes, waaraan onze K.G. het aanzijn heeft geschonken, valt weinig te melden. Alleen de leden van de "Eoceengroep" hebben - zij het slechts individueel - hun werkzaamheden voortgezet; doordat vrijwel steeds een of meer leden van deze groep buitenlands verbleven zijn geen gezamenlijke besprekingen gehouden.

Wanneer dit jaarverslag in het Correspondentieblad verschijnt, zal de Kontaktgroep Den Haag het tiende jaar van haar bestaan dus afgesloten hebben. Tien jaren, waarin precies honderd algemene kontaktavonden en zeven gezamenlijke excursies gehouden werden; tien jaren waarin de basis voor een kleine, maar selekte, eigen bibliotheek werd gelegd en waarin het ledental gestadig toenam; tien jaren waarin talloze onderwerpen voor het voetlicht werden gebracht, waarin enorm veel gepreut, gedemonstreerd en geïnstrueerd, verzameld, geruild en gedetermineerd werd en waarin een onderlinge band werd gelegd, die volkomen beantwoordt aan het doel dat de oprichters destijds voor ogen heeft gestaan. Tien jaren ten slotte, die ons het vertrouwen hebben geschonken, dat de Haagse Kontaktgroep een gezonde en rijke toekomst tegemoet kan gaan. De geestdrift en de ijver van onze leden, alsmede het vrijwel onuitputtelijke arbeidsveld van de malacologie staan ons er borg voor !

Den Haag, januari 1963
D.J. Boerman.